

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

flere Anmeldelser end Domfældelser. Dette betyder selvsagt, at nogle af Anmeldelserne var fejlagtige, men ogsaa, at en stor Del Sædelighedsforbryderne ikke er opdaget.

Dette stadig voksende Antal Domfældelser kunde maaske skyldes andre Grunde end det stadig voksende Antal Sædelighedsforbrydelser. Det er meget muligt, at den Maade, Politi og Anklagemyndighed tager paa disse Sager, er ændret i Tidernes Løb, hvad jeg næsten vil tro. Men i hvert Fald drejer det sig om et saa stort Antal, at nogen nævneværdig Nedgang i Sædelighedsforbrydelserne tør man ikke tale om.

Saa vil man maaske spørge: Har Interneringsloven af 1925 da slet ikke virket? Det kan man naturligvis ikke se af denne Statistik, da den kun gaar til 1925. Men jeg har en Statistik for København, der gaar fra 1921 til 1927 inklusive. Den viser, at Antallet i København staaar ganske stille, er slet ikke nedadgaaende. Der kan regnes om Aaret ca. 240 sigtede og 120 Paadømmelser, og Tallet er underkastet meget smaa Svingninger, absolut ikke i nedadgaaende Retning.

Jeg stillede det Spørgsmaal: Har Interneringsloven da slet ikke virket? Vi kan se, hvorledes der er arbejdet efter Interneringsloven. Af Sædelighedsforbrydere er 24 dømt til Internering paa Sundholm, 12 dømt til Internering paa Aandssvageanstalterne, 7 til Internering paa Sikkerhedsanstalten i Nykøbing og 1 til Internering paa Sindssygehospital. I alt kommer vi til 44. Det er i Løbet af over 3 Aar. Antallet af dømte Sædelighedsforbrydere ligger mellem 300 og 400 om Aaret, det vil altsaa sige omkring 1000 eller 1200 dømte i hele den Periode, i hvilken kun 44 blev dømt til Internering. Det er derfor fuldkommen indlysende, at Interneringsloven med de forholdsvis faa Interneringssager, der har fundet Sted, ikke kan have haft nogen nævneværdig Indvirkning paa Sædelighedsforbrydernes Antal.

Hvis man regner ogsaa de i Fængslerne internerede med, findes i Øjeblikket, det vil sige i Begyndelsen af Januar d. A., paa Forvaringsanstalten Sundholm 22 mandlige Sædelighedsforbrydere, hvoraf 2 Voldtægtsforbrydere, paa Aandssvageanstalterne 86 Sædelighedsforbrydere, hvoraf ikke mindre

end 21 Voldtægtsforbrydere, og i Fængslerne 126 Sædelighedsforbrydere, hvoraf 25 Voldtægtsforbrydere.

Der er ingen Tvivl om, at Interneringsloven i mange Henseender er en overmaade god Lov, men for mig ser det ud, som den anvendes alt for lidt. Aarsagen dertil kan maaske være den, at Anklagemyndighederne og Domstolene ikke har vænnet sig til dens Anvendelse endnu, men det kan ogsaa skyldes, at vi lider under Pladsmangel, idet Sundholm, saa vidt jeg ved, er fuldt belagt og vore andre Slikringsanstalter ligeledes; dertil kommer, at Interneringsloven er en meget kostbar Lov, idet en paa Sundholm interneret koster henvend 1000 Kr. mere om Aaret end en, der er interneret i et af vore store Fængsler.

Men tillige er der en bestemt Vanskelighed ved Interneringsloven: hvornaar kan de internerede udskrives? Af de 44, der er blevet interneret siden 1925, er overhovedet kun 2 udskrevet, og den ene af dem begik meget hurtigt efter Udskrivningen en ny Sædelighedsforbrydelse og maatte tages i Forvaring af Politiet. Jeg har spurgt den juridiske Administration, hvornaar man mener at kunne udskrive disse Mennesker, der jo er interneret paa ubestemt Tid, og Svaret blev ret tydeligt dette: Naar vedkommende Læge, der har med Interneringsanstalten at gøre, kan give sikker Attest for, at de ikke vil gøre Skade, naar de kommer ud. Saa er jeg gaaet videre og har spurgt vedkommende Læge, naar han da mente at kunne give en saadan Attest, og han sagde: Praktisk talt, det kan jeg aldrig, i hvert Fald kun i meget faa Tilfælde.

Resultatet maa da blive, at hvis den fra alle Sider anerkendte Interneringslov skal bruges, og bruges i større Udstrækning, saa vil Antallet af internerede stige fra Aar til Aar, og her er det, forekommer det mig, at Lovforslagets § 1 sætter ind baade klogt og rigtigt, idet disse Mennesker — hvoraf mange i Virkeligheden er nogle Stakler, der selv lider ganske overordentligt under deres Last —, hvis de da selv ønsker det, kan faa deres Frihed og tilmed blive befriet for denne Last ved den i Lovforslaget omtalte Operation. Saa har jeg endvidere spurgt vedkommende Læge, hvor mange af de internerede der menes at ville ønske denne Operation foretaget, og han mente, at i Øjeblikket vilde ca.